

ΑΠΟΓΡΑΦΙΕΣ

Κλούβες

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

«**ΟΛΑ** τα ζώα είναι ίσα, αλλά ορισμένα ζώα είναι πιο ίσα από τα άλλα». Αυτή είναι η θλιβερή κατάληξη της «Φάρμας των ζώων» του Τζορτζ Οργουελ.

Η ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ κυκλοφόρησε το 1945 με σαφή αναφορά στη Σοβιετική Ένωση. Ο ίδιος ο Οργουελ έλεγε πως την έγραψε «κόντρα στον σταλινισμό». Η υπόθεση είναι γνωστή. Τα ζώα καταλαμβάνουν τη φάρμα. Ο,τι όμως ξεκινά ως προοδευτική ουτοπία γίνεται τελικά ένα περιβάλλον τρομοκρατίας και καταπίεσης.

ΕΔΩ και αρκετά χρόνια καλλιεργείται στη χώρα μας ένας αιρετικός πολιτικός λόγος. Αυτός αμφισβητεί συνολικά ό,τι θα μπορούσε να οριστεί συνοπτικά ως κατεστημένο της Μεταπολίτευσης. Ένας λόγος επιθετικός που συγχέει τον μιντιακό λαϊκισμό με την επιχειρηματολογία. Και αντιλαμβάνεται την αντιπαράθεση χωρίς όρια ως ελεύθερη έκφραση. Ο λόγος αυτός σχεδόν δαιμονοποιεί τους περισσότερους πολιτικούς ή δημόσιους παίκτες. Η σκανδαλολογία πάει χέρι χέρι με την πατριδολαγνεία.

Ο ΛΟΓΟΣ αυτός ακουγόταν αρχικά από μειοψηφικές φωνές. Σιγά σιγά όμως κέρδισε έδαφος. Από πολιτική υποκουλτούρα μετατράπηκε σε ύφος δημόσιας έκφρασης που άρχισε να αρέσει. Η κρίση – και το Μνημόνιο – ως αποτέλεσμα διαχειριστικής αποτυχίας του δικομματισμού δημιούργησε το κατάλληλο περιβάλλον ώστε ο λόγος αυτός να γίνει κυρίαρχος. Αν τα τελευταία χρόνια η κοινωνία άκουγε φωνές, τώρα τις αναπαράγει και μάλιστα με μεγαλύτερη ένταση.

ΕΔΩ και τέσσερις δεκαετίες, η Λιάνα Κανέλλη βρίσκεται στο στοιχείο της στη φάρμα των ηλεκτρονικών ΜΜΕ. Πρόσωπο φτιαγμένο για το γυαλί, βρήκε τον εαυτό της στον καταγγελτικό λόγο και, τελικά, πέρασε στην πολιτική. Η εκλογή της ως βουλευτή του ΚΚΕ είναι καθρέφτης της μετάλλαξης του Περισσού. Αν μάλιστα η δημόσια ζωή έγινε σιγά σιγά τηλεοπτική αρένα, η Λιάνα δεν είχε πρόβλημα. Ήταν λίγο σαν τανταλούχος πυγμάχος που μπορούσε να μπει – τι είναι μερικές μελανιές παραπάνω; – στην κλούβα του κατς.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ είναι ότι η χρεοκοπημένη Ελλάδα είναι μια ανοιχτή κλούβα. Εξω στον δρόμο, οι αντιπαραθέσεις δεν είναι όπως στο στούντιο. Όπως ένας αγώνας κατς δεν είναι σαν καβγάς νύχτα σε βρώμικο στενάκι. Έχει όρια. Η κοινωνία του πεζοδρομίου είναι εξαγριωμένη. Το μοναχικό πλήθος τά 'χει με τους επώνυμους της δημόσιας ζωής. Αλλωστε, η λογική «όλοι φταίνε» – ο Σημίτης, ο Καραμανλής, ο Παπανδρέου και πάει λέγοντας – δεν έχει τέλος. Ούτε κάνει διακρίσεις. Αρα, μπαίνει κανείς στο πλήθος, παίρνοντας το δικό του ρίσκο. Καλύτερα με Smart παρά με τα πόδια.

Ευτυχώς, η Λιάνα συναντήθηκε με ένα γιαιούρτι – και δεν είχε την τύχη του Κωστή Χατζηδάκη ή του Αλέκου Αθανασιάδη.

ΟΠΩΣ και στη «Φάρμα των ζώων», οι ακραίες λογικές ανοίγουν τον δρόμο για ακόμη μεγαλύτερες ακρότητες. Κι αυτοί που ανοίγουν τέτοιους δρόμους βλέπουν να έρχονται πίσω τους άλλοι που δεν το 'χουν σε τίποτα να τους ποδοπατήσουν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: μετριοπάθεια μάς χρειάζεται και όχι εμπάθεια.

